

[Skræppenborg-Nielsen.]

hospitaller sådan — jeg nævnte det i onsdags — at vore stakkels sindslidende medborgere bunkes sammen i sovesale, der er alt for små, og om dagen har de ofte kun entreer og sidegange at opholde sig i. Når man har haft lejlighed til at se, hvordan forholdene virkelig er, så kan det ikke undgå at gøre ondt.

Heldigvis er levealderen herhjemme stigende, men det har medført, at en større del af vore ældre medborgere end før har brug for pleje; meget ofte kunne de imidlertid udskrives noget før fra vore hospitaler og sygehuse, end tilfældet er nu, hvis bare der var plejehjem nok. Er der noget, dette land savner i en næsten uhyggelig grad, er det offentlige plejehjem og hjem for kronisk syge. For at forsøge at løse plejehjemsproblemet og de kronisk syges problem fremsatte socialistisk folkeparti forleden i tinget et forslag til folketingsbeslutning gående ud på, at regeringen, eventuelt ved lovændringer, skulle træffe foranstaltninger til oprettelse af offentlige plejehjem og hjem for kronisk syge, og dette vort forslag var til første behandling her i onsdags. Det viste sig imidlertid under denne førstebehandling af vort forslag, at samtlige tilstedeværende ærede medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, samtlige tilstedeværende ærede medlemmer af den radikale folketingsgruppe, samtlige tilstedeværende ærede medlemmer af den konservative folketingsgruppe og samtlige tilstedeværende ærede medlemmer af venstres folketingsgruppe plus samtlige tilstedeværende ærede medlemmer af de uafhængiges folketingsgruppe — som efter dette ganske roligt og med fuld føje kan stryge u'et i deres partibetegnelse — kort sagt dem alle, ikke følte trang til at knytte bare én bemærkning til det af os fremsatte forslag. Det vil sige, jeg tror dog nok, der var nogle, der følte trang til det, jeg tror endda, at partierne herinde — måske bortset fra socialdemokratiet — på sædvanlig vis i god tid havde udpeget deres ordførere, og jeg tror endda, at visse af disse ordførere havde gjort sig den ulejlighed at udarbejde et manuskript til den tale, som de agtede at holde. Så er det, man har lov at stille sig selv det spørgsmål: hvorfor i alverden blev disse taler så ikke holdt? Man tav altså.

Man var enig om at tie stille om et forslag, hvis eneste formål var at råde bod på den mangel på plejehjem og hjem for kronisk syge, som der virkelig er i dette land. Jeg tror, noget sådant taler for sig selv. Det taler navnlig for sig selv, at den fungerende formand for de danske sygekasser, det ærede medlem hr. Mørk, der normalt plejer at være socialdemokratiets ordfører i socialpolitiske spørgsmål, heller ikke fandt anledning til at sige noget som helst.

Som jeg allerede har nævnt det ved et par eksempler — og jeg kunne føje adskiligt flere til — er det ikke de løste problemer, men derimod de uløste, der tegner velfærdsstaten. Derfor er der stadig, også i Danmark, tusind krav at løfte, tusind mål at nå, tusind nye ting at drøfte, tusind slag at slå.

Det hænder, når talen mand og mand imellem drejer sig om Finland, at folk i stedet for Finland benævner landet som „de tusind søers land“. Omskrevet på danske forhold kan man med fuld ret hævde, at Danmark er de tusind pengekkassers og de hundreder af refusionsforbunds land, og hvis det var muligt at gøre op helt nøjagtigt i penge, hvad f. eks. dette finanslovsforslag indeholder af udgifter til administration, er det min opfattelse, at tusinder og atter tusinder af skatteydere i dette land, hvis de virkelig fik besked om, hvad administrationen og hvad papirvædet egentlig koster det fælles samfund, ville blive mere end forbavsede.

Når jeg siger det sådan, er det ikke dem, der har med administrationen at gøre, jeg kritiserer — for de gør kun, hvad de skal — men derimod de love, der muliggør en sådan administration, et sådant papirvælde som det, vi er belemret med. Det er min bestemte opfattelse, at ikke alene statens administration og kommunernes administration, men al anden administration i øvrigt kunne forenkles ganske betydeligt, hvis man bare ville.

I Berlingske Tidende for søndag den 26. november 1961 findes der et interview med en hørehandicappet, der understøtter det, jeg her har givet udtryk for. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe et kort citat fra nævnte interview:

„Hvis De spørger mig, om jeg har et ønske for handicappede, så skulle det da være, at mange flere i egen interesse ville